

Nr 182.

Av herr Nilsson, Theodor, m. fl., om vissa åtgärder till underlättande av svenska fiskares fiske vid Island.

Genom överenskommelse mellan Island och Norge, dagtecknad den 17 september 1932 och betitlad »Överenskomst mellem Norge og Island om de norske fiskeriinteresser ved Island og om inførsel av saltet isländsk saukjøtt till Norge» (Överenskomster med fremmede stater 1933) erhåller Norge vissa lättnader i gällande bestämmelser för bedrivande av sillfiske vid Island. Genom mest gynnad nation-klausulen givas svenska fiskefartygen samma förmåner, som genom överenskommelsen kommit de norska fiskefartygen till del.

Oavsett ovannämnda överenskommelse återstår dock ett antal förordningar och bestämmelser, vilka lägga stora hinder i vägen för att de svenska fiskarena skola kunna rationellt utnyttja detta rika fångstfält på internationellt vatten. Sålunda är det förbjudet, att i andra hamnar än Siglufjord och Akureyri utföra vissa, i överenskommelsen tillåtna arbeten, eller komplettera vattenförrådet i andra hamnar, eller vid andra ankarplatser än vad i denna överenskommelse bestämts. Vidare får icke överlastning äga rum innanför territorialgränsen utan måste detta företagas ute på havet. De stora risker detta medför, att på öppna havet lasta över fångsten från ett fartyg till ett annat, torde lätt kunna inses. Det är även förbjudet att ombord på eget eller medföljande moderfartyg på närmare håll än tre nautiska mil från Island behandla eller tillnyttagöra fångst eller del därav. Då sådant arbete nödvändigt måste utföras, får fartyget gå till sjöss eller, om vädret inte tillåter detta, låta fångsten förfaras. Vid hastigt uppväxande storm, som omöjliggör tillvaratagandet av erhållen fångst, måste innan hamn sökes fångsten således kastas tillbaka i havet. Då sillfisket vid Island bedrivs längs hela nordkusten från Kap Langenäs i öster till Kap Nord i väster, kunna inte de hamnar, vilka i ovannämnda överenskommelse öppnats för utförande av vissa arbeten, utnyttjas i den utsträckning, som för fiskets rationella drift är nödigt.

Sedan många år ha svenska fiskefartyg idkat sillfiske vid Island, dels med drivgarn och dels med snörpvad. Deltagandet i drivgarnsfisket har under de senare åren betydligt ökats. Sålunda utgjorde antalet deltagande fiskefartyg i detta fiske 26 år 1937 mot 17 år 1935, alltså en ökning av inte mindre än 9 fartyg på två år. Vadsillfisket har däremot inte slagit så väl ut, till stor del beroende på att de rigorösa bestämmelser som tillämpas av Island hårdast drabba ovanberörda fiske.

Deltagandet i sillfisket vid Islands nordkust är av stor betydelse för såväl det svenska folkhushållet som för fiskerinäringen. Statsmakterna ha även beaktat detta och genom beviljande av anslag till såväl lån som subsidier givit Islandsfisket ekonomiskt stöd. Den starkt begränsade rörelsefriheten som ovan antytts verkar dock i hög grad hämmande på detta fiskes utveckling. Om lättnader i nu gällande bestämmelser kunde ernås, skulle detta fiske kunna utvecklas i betydande utsträckning, till gagn för den alltjämt betryckta fiskerinäringen i vårt land.

På grund av det nu anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att åtgärder snarast vidtagas för att svenska fiskare vid fiske vid Island måtte beredas vidgade rättigheter till skötsel av fartyg, redskap och fångster vid besök i de redan nu tillåtna hamnarna, samt att rätten till sådan skötsel måtte utsträckas till att gälla vid besök i flera hamnar och ankarplatser än de nu tillåtna.

Stockholm den 22 januari 1938.

Th. Nilsson.

John Gustavson.

Emil Andersson.
